

[Taanquist]

Lad os ikke få en længere snak ud af det, men konstatere, at her er altså én model for, hvordan man kan præmiegraduere, nemlig ved at gå ud og vurdere arbejdspladserne. Jeg er stadig væk lidt i tvivl om, hvorvidt det er rigtigt, men her er en god model, som vi fuldt ud kan tilslutte os, og altså et forslag til en model til dem, der ikke kunne finde modeller.

(Kort bemærkning).

Bente Juncker (CD):

Tror hr. Taanquist virkelig, at forsikringsselskaber, der skal fastsætte disse præmier, bare sidder bag et skrivebord og vurderer, hvad man skal betale? Man går da ud på arbejdspladserne, man går ud på værfterne, man går ud til virksomhederne. Det er klart, at for nogle virksomheders vedkommende kan man pr. automatik sige, hvad de skal betale, man vurderer risikoen, men der er også virksomheder, hvor man ikke umiddelbart bag et skrivebord kan gøre det. Det er jeg nødt til at sige.

(Kort bemærkning).

Taanquist (S):

Man kan jo tage fejl, fru Bente Juncker, men jeg tror faktisk, at man sidder bag et skrivebord og vurderer dette. Jeg tror ikke, at forsikringsselskaberne nogen sinde går ud på arbejdspladserne og vurderer dem. Men lad os så se på det i fremtiden.

Jeg vil dog stadig væk understrege, at her har vi i det mindste en model til, hvordan man kan lave en præmiegraduering, nemlig ved, at forsikringsselskaberne vurderer, hvem der er de gode, og hvem der er de dårlige.

Lone Dybkjær (RV):

Hele den foregående diskussion afslørede jo i høj grad, at der var behov for en, som hr. Taanquist sagde, radikal, ny lovgivning. Jeg er i øvrigt glad for, at han brugte ordet radikal. Og jeg opfattede det denne gang som et positivt signal.

Jeg vil gerne medgive fru Bente Juncker, at det er ikke de store ting, der er i dette lovforslag. Jo, det er faktisk en meget stor ting, hvis dette møgforslag bliver vedtaget, nemlig at så blokerer det for, at vi kan lave noget andet. Så er der nemlig lige gennemført en stor, ny lov, og så ved vi udmærket godt, at vi ikke tager fat

på det én gang til. Derfor er det ganske vigtigt, om dette bliver vedtaget eller ej. Og jeg kan jo godt starte med konklusionen, som jeg også allerede har meddelt offentligheden: Om igen, regering! Det er et møgforslag.

Jeg synes i øvrigt så, man kan sige, at det er helt utroligt, at socialministeren kan være så uengageret i forhold til noget, der er så vigtigt som dette her. Det bekræfter efter min opfattelse de værste fordomme, som nogle mennesker har om en borgerlig regering, nemlig at de ikke tager nogen særlige sociale hensyn, og at de øvrigt er ret ligeglade med arbejderne på arbejdspladserne. Det synes jeg er et meget dårligt signal.

Det har betydning for os andre, der støtter en borgerlig regering, at man udsender et sådant møgsignal, for det bekræfter nogle af de værste fordomme i forhold til vores parti: Der kan I selv se, den dér borgerlige regering, som I støtter, ikke . . . ? Den kommer frem med sådan noget som det her, og det viser, at de overhovedet ikke har nogen social forståelse og ingen forståelse for arbejdernes situation.

Man kan godt sige, at det har de nu nok alligevel, men dette lovforslag demonstrerer det minsandten ikke. Hvis man endelig kan tage nogle skridt i en gal retning, så gør man det også. Ombudsmanden peger på, at det, der sker i dag, måske ikke er lovmedholdeligt, og så præciserer man styrelsernes afgørelser i stedet for at stille det spørgsmål, om man skulle overveje at ændre loven mere grundlæggende.

Det mest positive, man kan sige om dette lovforslag, er, at der er sat en debat i gang om hele dette område på en ny facon – sådan oplever jeg det i hvert fald – og også med en demonstration af, at der virkelig er behov for ændringer på dette felt. Og så kan man sige, at der i hvert fald er kommet en lille smule godt ud af det makværk, der i øvrigt er præsteret.

Det, jeg synes er det fuldstændig rystende, er, hvad vi godt ved, men som afsløres med kølige tal, at folk ikke bare stiller deres tid, men faktisk også deres helbred og dermed deres liv til rådighed. Deres livsbetingelser bliver fuldstændig ændret, hvis de får en arbejdsskade. Det ved vi, det kan ses gang på gang. Og så bliver der tale om helt tilfældige afgørelser, men det er der jo andre der tager sig af. Det er ikke særlig godt.